

S P R I E D U M S

Rīgā, 2012.gada 23.maijā

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāts šādā sastāvā:

tiesas sēdes priekšsēdētāja senatore M.Zāgere
 senatore A.Vītola
 senators referents K.Torgāns

atklātā tiesas sēdē izskatīja lietu sakarā ar atbildētājas SIA „Rīgas namu pārvaldnieks” kasācijas sūdzību par Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģijas 2010.gada 27.decembra spriedumu J. J., S. C., M. A., L. K., A. M., O. O., J. D., Z. M., R. S., L. Š., M. J., L. D., N. G., B. I., I. K., L. I., J. K., A. P., A. M., T. K., M. S., R. O., V. D., J. L., T. K. un N. B. prasības lietā pret SIA „Rīgas namu pārvaldnieks” (agrāk Rīgas pašvaldības SIA „Zemgale”) par atbildētājas rīcības atzīšanu par nelikumīgu, nepamatoti samaksātās naudas un zaudējumu piedziņu, pienākuma uzlikšanu rakstveidā atvainoties.

Aprakstošā daļa

[1] J. J., S. C., M. A., L. K., A. M., O. O., J. D., Z. M., R. S., L. Š., M. J., L. D., N. G., B. I., I. K., L. I., J. K., A. P., A. M., T. K., M. S., R. O., V. D., J. L., T. K. un N. B. (turpmāk prasītāji) 2007.gada 22.maijā cēluši tiesā prasību pret SIA „Zemgale” (turpmāk atbildētāja), vēlāk prasību papildinot, par atbildētāja rīcības atzīšanu par nelikumīgu, nepamatoti samaksātās naudas un zaudējumu piedziņu, pienākuma uzlikšanu rakstveidā atvainoties.

Prasības pieteikumā norādīts, ka prasītāji ir dzīvojamās mājas .. ielā 64, Rīgā, dzīvokļu īpašnieki, savukārt atbildētāja ir minētās dzīvojamās mājas pārvaldiece. Starp atbildētāju un katru no prasītājiem ir noslēgti dzīvojamās mājas uzturēšanas un apsaimniekošanas līgumi, kuru noteikumi neatšķiras un kuros puses nav vienojušās par ūdens patēriņa starpības segšanu un sadales kārtību.

Atbildētāja rēķinos par laika posmu no 2007.gada februāra līdz oktobrim papildus maksai par patērēto ūdeni, kas noteikta ar normatīvajos aktos noteiktā kārtībā sertificētiem, dzīvokļos uzstādītiem un pārbaudītiem ūdens skaitītājiem, patvaļīgi un nepamatoti atsaucoties uz Ministru kabineta 2006.gada 12.decembra noteikumiem Nr.999 „Kārtība, kādā dzīvojamās telpas īrnieks un izīrētājs norēķinās ar pakalpojumu sniedzēju par pakalpojumiem, kas saistīti

ar dzīvojamās telpas lietošanu” (turpmāk Noteikumi Nr.999), ir aprēķinājusi maksu par ūdeni, kas viņu dzīvokļos nav patērēts, nosaucot šo rīcību par „ūdens patēriņa starpības dalīšanu proporcionāli patērētam ūdens daudzumam, kas rodas starp mājas ūdens skaitītāja rādījumiem un dzīvokļu ūdens skaitītāju rādījumiem”.

Ūdens patēriņa starpība nav radusies prasītāju vainas dēļ, atbildētāja nav noskaidrojusi ūdens patēriņa starpības rašanās iemeslus, kā arī nav veikusi pasākumus ūdens patēriņa starpības samazināšanai, tāpēc, prasītāju ieskatā, viņiem nav jāatbild par radušos ūdens patēriņa starpību. Turklāt jautājums par nepamatoti iekasēto naudu ticis izskatīts arī Rīgas pilsētas Īres valdē, kura konstatējusi, ka uz dzīvokļu īpašniekiem neattiecas Noteikumi Nr.999 un pārvaldnieks nav tiesīgs pieprasīt maksu par ūdens zudumiem no dzīvokļu īpašniekiem, ja nav dzīvokļu īpašnieku kopsapulces lēmuma, kas akceptē šādu rīcību.

Nepamatoti apvainojot dzīvokļu īpašniekus ūdens zādzībā un iekasējot papildus maksu par faktiski nepatērētu ūdeni, atbildētāja prasītājiem radījusi garīgas ciešanas.

Prasītāji lūguši tiesu:

1) atzīt atbildētājas rīcību, sadalot „ūdens patēriņa starpību” starp dzīvokļu īpašniekiem proporcionāli patērētam ūdens daudzumam, par nelikumīgu;

2) piedzīt no atbildētājas prasītāju labā Ls 243,38, kas samaksāta par faktiski nesaņemtu ūdeni, t.i. S. C. labā Ls 13,05, M. A. labā 3,93; L. K. labā Ls 8,32; J. J. labā Ls 4,96; A. M. labā Ls 0,24; J. D. labā Ls 3,42; Z. M. labā Ls 14,61; R. S. labā Ls 11,78; L. Š. labā Ls 9,40; M. J. labā Ls 3,39; L. D. labā Ls 10,44; N. G. labā Ls 23,03; B. I. labā Ls 9,04; I. K. labā Ls 8,21; L. I. labā Ls 18,71; J. K. labā Ls 25,08; A. P. labā Ls 2,82; A. M. labā Ls 17,03; T. K. labā Ls 11,22; M. S. labā Ls 7,02; R. O. labā Ls 16,14; V. D. labā Ls 4,85; J. L. labā Ls 9,45; T. K. labā Ls 1,20 un N. B. labā Ls 6,05;

3) piedzīt no atbildētājas S. C. labā valsts nodevu un tiesāšanās izdevumus Ls 32,20;

4) piedzīt no atbildētājas L. K. labā zaudējumus Ls 32,47, kas radušies sakarā ar pasta izdevumiem un dokumentu kopiju izgatavošanu;

5) uzlikt par pienākumu atbildētājai rakstveidā atvainoties par savu prettiesisko rīcību.

Prasība pamatota ar Latvijas Republikas Satversmes 92.pantu, Civillikuma 1587., 1588., 1590., 1635. un 1779.pantu, likuma „Par dzīvokļa īpašumu” 12.pantu un Dzīvojamās mājas uzturēšanas un apsaimniekošanas līguma 3.3. un 6.1.1.punktu.

[2] Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesa ar 2009.gada 29.janvāra spriedumu prasību noraidījusi.

[3] Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģija, izskatījusi lietu apelācijas kārtībā, ar 2010.gada 27.decembra spriedumu prasību apmierinājusi daļēji. Tiesa atzinusi Rīgas pašvaldības SIA „Zemgale” rīcību par ūdens patēriņa starpības sadalīšanu starp dzīvokļu īpašniekiem proporcionāli patērētā ūdens daudzumam par nelikumīgu un no Rīgas pašvaldības SIA „Zemgale” piedzinusi prasītāju labā maksu par nesaņemto ūdeni, proti: J. J. labā Ls 4,96; S. C. labā Ls 13,05; M. A. labā Ls 3,93; L. K. labā Ls 8,32; A. M. labā Ls 0,24; R. O. labā Ls 16,14; J. D. labā Ls 3,42; Z. M. labā Ls 14,61; R. S. labā Ls 11,78; L. Š. labā Ls 9,40; M. J. labā Ls 3,39; L. D. labā Ls 10,44; N. G. labā Ls 23,03; B. I. labā Ls 9,04; I. K. labā Ls 8,21; L. I. labā Ls 18,71; J. K. labā Ls 25,08; A. P. labā Ls 2,82; A. M. labā Ls 17,03; T. K. labā Ls 11,22; M. S. labā Ls 7,02; V. D. labā Ls 4,85; J. L. labā Ls 9,45; T. K. labā Ls 1,20; N. B. labā Ls 6,05.

Tāpat tiesa no Rīgas pašvaldības SIA „Zemgale” piedzinusi tiesas izdevumus S. C. labā Ls 12, L. K. labā Ls 32,47 un N. B. labā Ls 36. Savukārt no Rīgas pašvaldības SIA „Zemgale” valsts labā tiesa piedzinusi ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus Ls 38,98.

Tiesa noraidījusi prasību daļā par pienākumu uzlikšanu atbildētājai rakstveidā atvainoties par savu prettiesisko rīcību.

Civillietu tiesu kolēģija konstatējusi, ka katra dzīvokļa īpašnieka patērētā ūdens daudzumu uzskaita ar dzīvokļos noteiktajā kārtībā uzstādītiem un verificētiem ūdens mērāparātiem. Skaitītāji ir derīgi lietošanai un dzīvokļu īpašnieki veic samaksu par patērēto ūdeni atbilstoši nodotajiem ūdens skaitītāju rādījumiem.

Strīdus laika posmā no 2007.gada februāra līdz oktobrim ne tiesību normās, ne dzīvojamās mājas uzturēšanas un apsaimniekošanas līgumos nebija tieši noteikts, kam jāsedz ūdens patēriņa starpība, kas veidojas starp mājas ūdens skaitītāja rādījumu un dzīvokļu ūdens skaitītāju rādījumiem.

Likuma „Par dzīvokļa īpašumu” 8. un 12.pantā ir noteikts dzīvokļa īpašnieka pienākums norēķināties tikai par saņemtajiem komunālajiem pakalpojumiem. Atbilstoši noslēgto apsaimniekošanas līgumu 3.1. un 3.2.punktam atbildētājai ir pienākums apsaimniekot māju, tostarp risināt apsaimniekošanas jautājumus, bet dzīvokļu īpašniekiem ir pienākums norēķināties par komunālajiem pakalpojumiem. Pildot uzņemtās saistības, dzīvokļu īpašnieki katru mēnesi veic maksājumus par mājas uzturēšanu un apsaimniekošanu. Noslēgtajos līgumos nav noteikts dzīvokļu īpašnieku pienākums atlīdzināt mājas apsaimniekotājam zaudējumus, kas tam rodas sakarā ar ūdens zudumiem.

Likuma „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju” 50.panta trešās daļas 2.punkts nosaka, ka līdz brīdim, kad dzīvokļu īpašnieki pārņem dzīvojamās mājas pārvaldīšanas tiesības, dzīvokļu īpašnieki, likumā noteiktajā kārtībā savstarpēji vienojoties, nosaka, kā tiek noteikta katra dzīvokļa īpašnieka apmaksājamā daļa par saņemto pakalpojumu. Savukārt minētā panta piektā daļa nosaka, ka, ja dzīvokļu īpašnieki nav vienojušies par to, tad dzīvojamās mājas uzturēšanai nepieciešamo siltumenerģijas, ūdensapgādes, kanalizācijas, asenizācijas, sadzīves atkritumu apsaimniekošanas un lifta pakalpojumu apmaksas kārtību gadījumos, kad pakalpojums tiek sniegts ar pārvaldnieka starpniecību, kritērijus, pēc kuriem tiek noteikta dzīvokļa īpašnieka apmaksājamā daļa par saņemto pakalpojumu, nosaka Ministru kabinets.

Ievērojot likuma „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju” 50.panta piekto daļu, Ministru kabinets 2008.gada 9.decembrī pieņēmis noteikumus Nr. 1013 „Kārtība, kādā dzīvokļa īpašnieks daudzdzīvokļu dzīvojamā mājā norēķinās par pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu”, taču tie nav attiecināmi uz strīdus laika posmu 2007.gadā, jo tiem nav atpakaļejoša spēka.

Civillietu tiesu kolēģija atzinusi, ka lietā nevar pēc analogijas tikt piemēroti Ministru kabineta 2006.gada 12.decembra noteikumi Nr. 999 „Kārtība, kādā dzīvojamās telpas īrnieks un izīrētājs norēķinās ar pakalpojumu sniedzēju par pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvojamās telpas lietošanu”, jo minētie noteikumi regulē tiesiskās attiecības starp īrnieku un izīrētāju, tāpēc nav attiecināmi uz privatizētu dzīvokļu īpašniekiem.

Turklāt starp prasītājiem un atbildētāju pastāvošās tiesiskās attiecības, kas izriet no Dzīvojamās mājas uzturēšanas un apsaimniekošanas līgumiem, ir pakļautas patērētāju tiesību regulējumam. Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 4.punkta trešā daļa noteic, ka patērētājam nav pienākums pieņemt preci vai pakalpojumu un samaksāt cenu par preci vai pakalpojumu, ja prece ir piegādāta vai pakalpojums sniegts, patērētājam neizdarot pasūtījumu. Tādējādi atbildētāja rēķinos par laika posmu no 2007.gada februāra līdz oktobrim papildus maksai par patērēto ūdeni nepamatoti prasītājiem ir aprēķinājusi maksu par ūdens zudumiem.

Nemot vērā minēto, Civillietu tiesu kolēģija atzinusi, ka atbildētājas rīcība, sadalot ūdens patēriņa starpību starp dzīvokļu īpašniekiem proporcionāli patērētā ūdens daudzumam, atzīstama par nelikumīgu, jo puses nav vienojušās par ūdens zudumu apmaksu. Likuma „Par dzīvokļa īpašumu” nosacījumi un pušu starpā noslēgtie Dzīvojamās mājas uzturēšanas un apsaimniekošanas līgumu nosacījumi neparedz dzīvokļa īpašnieku pienākumu veikt maksājumus par nesaņemtiem pakalpojumiem.

[4] Kasācijas sūdzībā SIA „Rīgas namu pārvaldnieks” pārstāve lūgusi atcelt Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģijas 2010.gada 27.decembra spriedumu prasības apmierinātajā daļā un lietu šajā daļā nodot jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā. Tāpat kasācijas sūdzībā lūgts atbildētāju Rīgas pašvaldības SIA „Zemgale” aizstāt ar tās tiesību un saistību pārņēmēju SIA „Rīgas namu pārvaldnieks”.

Kasācijas sūdzības iesniedzējas ieskatā, no likuma „Par dzīvokļa īpašumu” (no 2011.gada 1.janvāra Dzīvokļa īpašuma likums), Civillikuma, likuma „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju”, likuma „Par pašvaldībām”, Rīgas domes 2002.gada 17.decembra saistošajiem noteikumiem Nr. 39, līguma „Par pilsētas ūdensvada un kanalizācijas lietošanu” un citiem normatīvajiem aktiem var izsecināt, ka ūdens patēriņa starpība, ja tāda veidojas, ir jāsedz pašiem dzīvokļu īpašniekiem.

Civillietu tiesu kolēģija nav ņēmusi vērā Civillikuma 3.pantā noteikto, ka katra civiltiesiska attiecība apspriežama pēc likumiem, kas bijuši spēkā tad, kad šī attiecība radusies, pārgrozījusies vai izbeigusies. Neskartas paliek jau iegūtās tiesības. Tiesa spriedumā atsaukusies uz likuma „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju” 50.panta trešās daļas 2.punktu, kas satur atsauci uz Ministru kabineta noteikumiem. Taču minētā norma ir spēkā tikai no 2008.gada 27.marta, kad Ministru kabinets noteikumus pieņēma. Tai nav atpakaļejoša spēka un tā nevarēja tikt piemērota strīda izskatīšanā par laika posmu no 2007.gada februāra līdz oktobrim.

Tiesa nepareizi attiecinājusi likuma „Par dzīvokļa īpašumu” 3.panta normas uz lietā konstatētajiem apstākļiem. Proti, atsaucoties uz minēto normu, tiesa nepareizi secinājusi, ka laika posmā no 2007.gada februāra līdz oktobrim nav piemērojams likuma „Par dzīvokļa īpašumu” 27¹.panta pirmajā un piektajā daļā, kā arī 27².panta otrajā daļā noteiktais. Minētais secinājums ir pretrunā ar likuma „Par dzīvokļa īpašumu” 8.pantu, kas nosaka visu dzīvokļa īpašnieku pienākumu piedalīties daudzdzīvokļu mājas kopīpašumā esošās daļas pārvaldīšanā un apsaimniekošanā, kā arī Civillikuma 1067.-1072.pantā noteiktajam.

Tāpat tiesai vajadzēja piemērot Civillikuma 850., 852. un 854.pantu, jo ūdensvads un kanalizācija ir dzīvojamās mājas kā galvenās lietas blakus lieta un būtiska mājas sastāvdaļa.

Nepamatota ir tiesas atsauce uz Patērētāju tiesību aizsardzības likuma normām, jo pakalpojuma sniedzējs, proti, ūdens piegādātājs ir SIA „Rīgas ūdens”, nevis atbildētāja izskatāmajā lietā. Tāpat nepamatots ir tiesas secinājums, ka pastāv divas personas, kuras saņem ūdensvada un kanalizācijas pakalpojumus – mājas apsaimniekotājs un dzīvokļa īpašnieki. Atbildētāja noslēgusi dzīvojamās mājas uzturēšanas un apsaimniekošanas līgumus ar prasītājiem, ievērojot Rīgas domes 2002.gada 17.decembra saistošos noteikumus Nr. 39

„Rīgas ūdensvada un kanalizācijas tīklu un būvju ekspluatācijas, lietošanas un aizsardzības noteikumi”, likuma „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju” un likuma „Par pašvaldībām” normas, jo paši dzīvokļu īpašnieki nav pārņēmuši dzīvojamās mājas apsaimniekošanu.

Šādos apstākļos, kad dzīvokļu īpašnieki nav lēmuši, kā apmaksājama ūdens patēriņa starpība, kasācijas sūdzības iesniedzējas ieskatā, vadoties no Civilprocesa likuma 5.panta piektās daļas piemērojama analogija ar Ministru kabineta 2006.gada 12.decembra noteikumu Nr. 999 „Kārtība, kādā dzīvojamās telpas īrnieks un izīrētājs norēķinās ar pakalpojumu sniedzēju par pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvojamās telpas lietošanu” 14.punktu, proti, ūdens patēriņa starpība tiek sadalīta proporcionāli ūdens patēriņam dzīvokļos. Minētās tiesību normas sastāvs ir līdzīgs izšķiramajam strīdam un tajā paredzēto tiesisko seku attiecināšana arī uz dzīvokļu īpašniekiem atbilst taisnīguma principam, jo ūdensvada un kanalizācijas pakalpojumu sniegšanas tiesiskais regulējums ir identisks gan īrniekiem, gan dzīvokļu īpašniekiem, tāpēc arī norēķinu kārtībai jābūt līdzvērtīgai.

Norādīto apstiprina arī tas, ka Ministru kabinets 2008.gada 9.decembrī pieņēmis noteikumus Nr. 1031 „Kārtība, kādā dzīvokļa īpašnieks daudzdzīvokļu dzīvojamā mājā norēķinās par pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu”, kuru 19.punktā noteikta analogiska ūdens patēriņa aprēķināšanas kārtība. Šis normatīvais akts nav piemērojams strīda izšķiršanā par laika posmu no 2007.gada februāra līdz oktobrim, tomēr norāda uz to, ka likumdevēja klusēšana nav vērtējama kā piekrišana tam, ka dzīvokļu īpašniekiem ūdens patēriņa starpība nav jāmaksā.

[5] Prasītāju pārstāvji A. K. un J. B. visu 26 prasītāju vārdā iesnieguši lūgumu par lietas izskatīšanu bez prasītāju klātbūtnes. Savukārt SIA „Rīgas namu pārvaldnieks” iecirkņa „Zemgale” pārstāvis uz tiesas sēdi nebija ieradies. Ņemot vērā prasītāju lūgumu, kā arī to, ka prasītājiem un atbildētājam SIA „Rīgas namu pārvaldnieks” paziņots par tiesas sēdes laiku un vietu, Senāts atbilstoši Civilprocesa likuma 468.pantam nolēma lietu izskatīt bez minēto lietas dalībnieku piedalīšanās.

[6] Izskatījis SIA „Rīgas namu pārvaldnieks” lūgumu aizstāt atbildētāju Rīgas pašvaldības SIA „Zemgale” ar SIA „Rīgas namu pārvaldnieks”, Senāts atzīst, ka pieteikums ir pamatots un apmierināms. Aizstāšana ir procesuāltiesisks jautājums, kuru saskaņā ar Civilprocesa likuma 77.panta otro daļu iespējams izlemt jebkurā procesa stadijā. Ievērojot

minēto, Senāts nolemj atbildētāju Rīgas pašvaldības SIA „Zemgale” aizstāt ar SIA „Rīgas namu pārvaldnieks”.

Motīvu daļa

[7] Pārbaudījis sprieduma likumību attiecībā uz personu, kas to pārsūdzējusi, un attiecībā uz argumentiem, kas minēti kasācijas sūdzībā, kā to nosaka Civilprocesa likuma 473.panta pirmā daļa, Senāts uzskata, ka apelācijas instances tiesas spriedums ir atstājams negrozīts.

[8] Lietā pastāv strīds par to, vai prasītājiem kā dzīvokļu īpašniekiem ir pienākums maksāt tikai par savā dzīvoklī saņemto ūdeni, kas uzskaitīts ar dzīvoklī uzstādīto ūdens skaitītāju, vai arī ir pienākums piedalīties ūdens patēriņa starpības segšanā, kas veidojas starp mājas kopējā ūdens skaitītāja rādījumu un dzīvokļu ūdens skaitītāja rādījumiem, kā arī par šīs starpības segšanas kārtību.

Civillietu tiesu kolēģija pamatoti konstatējusi, ka strīdus laika posmā, t.i. no 2007.gada februāra līdz oktobrim ne tiesību normās, ne dzīvojamās mājas uzturēšanas un apsaimniekošanas līgumos nebija tieši noteikts, kam jāsedz ūdens patēriņa starpība, kas veidojas starp mājas ūdens skaitītāja rādījumu un dzīvokļu ūdens skaitītāju rādījumiem.

[9] Senāta ieskatā, konkrētajā gadījumā apelācijas instances tiesa likumsakarīgi nonākusi pie secinājuma, ka nav tāda likuma, kas uzliek pienākumu dzīvokļu īpašniekiem segt jebkuru ūdens patēriņa starpību, kas veidojas kā atšķirība starp atsevišķu dzīvokļu skaitītāju rādījumiem un mājas kopējā skaitītāja rādījumiem. Šādas starpības apmaksas jautājums, Senāta ieskatā, nav risināms, uzliekot pienākumu to segt dzīvokļu īpašniekiem, kā izrietošs no Civillikuma 1067.-1072.panta par kopīpašnieku pienākumu katram samērīgā daļā nest zaudējumus, ko rada kopējais īpašums, jo nav konstatēts, ka tieši kopējais īpašums izsauc ūdens zudumus.

Ievērojot minēto, Civillietu tiesu kolēģija pareizi atzinusi par kļūdainu pirmās instances tiesas secinājumu, ka dzīvokļu īpašniekiem pienākums apmaksāt mājas apsaimniekotāja ūdens zudumus izriet no likuma „Par dzīvokļa īpašumu” 27.¹ un 27.² panta.

[10] Senāta ieskatā, jautājums par ūdens patēriņa starpības apmaksu ir saistāms ar jautājumu par to, kam jāveic pasākumi, lai atrisinātu strīda pamatā esošo fizikas un matemātikas problēmu: kādu faktoru dēļ rodas atšķirības. Iespējamie izskaidrojumi iezīmējas

apelācijas instances tiesas spriedumā. Tie varētu būt: a) ūdens noplūde avārijas rezultātā, b) neuzskaitīta noplūde mājas ietvaros, tostarp, apejot skaitītājus vai pastāvot lietotājiem ārpus dzīvokļiem, c) kopējā vai atsevišķo dzīvokļu mērinstrumentu defekti. Lietā nav strīda par to, ka dzīvokļos uzstādītie skaitītāji ir sertificēti. Tiesa gan ir atzīmējusi, ka pēc strīda periodu aptverošā 2007.gada ir pieņemti Ministru kabineta noteikumi Nr. 1013 (09.12.2008.), kuru 30.punktā norādīts uz pārvaldnieka pienākumu noskaidrot ūdens patēriņa starpības rašanās iemeslus, taču nav izvirzījusi to kā pamatu pārvaldnieka pienākumam ciest zaudējumus. Tiesa aprobežojusies ar strīda izlemšanai pietiekamu argumentu, proti, dzīvokļu īpašniekiem nav pienākums maksāt par ūdeni, kura saņemšana nav pierādīta. Ar to ir dots signāls, ka tiesa nevar akceptēt tādas situācijas turpināšanos, kurā ap 20% no patēriņa, tas ir viens kubikmetrs no katriem pieciem, tiek iekļauts maksā bez jebkāda izskaidrojuma.

Senāts pievienojas Civillietu tiesu kolēģijas uzskatam, ka ūdens zudumi nav atzīstami par saņemtu pakalpojumu, tāpēc dzīvokļu īpašniekiem nav pienākums veikt samaksu par nesaņemtu pakalpojumu. Tādējādi, Senāta ieskatā, jautājums par starpības apmaksu ir saistīts ar to, kam jāveic pasākumi, lai atrisinātu jau norādīto fizikas un matemātikas jautājumu.

Senāta ieskatā, pareizs ir Civillietu tiesu kolēģijas vērtējums, ka jāievēro arī Patērētāju tiesību aizsardzības likuma normas, jo dzīvokļu īpašnieki saņem no apsaimniekotāja pakalpojumus, tostarp rēķinu sagatavošanu par komunālajiem pakalpojumiem.

[11] Senāts noraida kasācijas sūdzības iesniedzēja argumentu, ka dzīvokļu īpašnieku pienākums segt ūdens patēriņa starpību izriet no likuma „Par dzīvokļa īpašumu” (no 2011.gada 1.janvāra Dzīvokļa īpašuma likums), Civillikuma, likuma „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju”, likuma „Par pašvaldībām”, Rīgas domes 2002.gada 17.decembra saistošajiem noteikumiem Nr. 39 „Rīgas ūdensvada un kanalizācijas tīklu un būvju ekspluatācijas, lietošanas un aizsardzības noteikumi”, noslēgtajiem līgumiem un citiem normatīvajiem aktiem. Tāpat Senāts noraida kasācijas sūdzības iesniedzējas apgalvojumu, ka likuma „Par dzīvokļa īpašumu” 8.pants (dzīvokļu īpašnieku pienākums piedalīties kopīpašumā esošās daļas pārvaldīšanā) un Civillikuma 850., 852. un 854.pants ietver pienākumu maksāt par nenoskaidrotas izcelsmes ūdens patēriņu, ko uzrāda mājas kopējais skaitītājs.

[12] Ievērojot iepriekš teikto, Senāts secina, ka kasācijas sūdzības apmierināšanai nav pamata.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 474.panta 1.punktu, Augstākās tiesas Senāts

n o s p r i e d a

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģijas 2010.gada 27.decembra spriedumu atstāt negrozītu, bet kasācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja	senatore	(<i>paraksts</i>)	M.Zāgere
	senatore	(<i>paraksts</i>)	A.Vītola
	senators	(<i>paraksts</i>)	K.Torgāns

NORAKSTS PAREIZS

Senators

Rīgā, 15.06.2012.

K.Torgāns